

போலச் செய்தல் வழி உணரலாகும் சங்கத்தமிழின் தொன்மை

முனைவர் க. கிரிவாசன்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

துவாரகதாஸ் கோவர்த்தன்தாஸ் வைணவக் கல்லூரி, சென்னை, தமிழ்நாடு

கல் தோன்றி மண் தோன்றா காலத்தே வாளொடு முன்தோன்றிய மூத்தகுடி நம் தமிழ்க்குடி என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை காலம் தொட்டே சொல்லி வருகிறோம். ஆனால் அதற்கான சான்றை இன்று வரை தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம். பிற மொழிகளுக்கு எல்லாம் தாயானது தமிழ் என்றால் தமிழ் மொழி எங்கிருந்து வந்தது? தமிழன் ஒலியை யாரிடம் கற்றான்? தமிழின் தன் கலையை, வாழ்க்கையை யாரிடம் இருந்து அச்சு எடுத்தான்? போன்ற பல கேள்விகளுக்கு விடையாக இயற்கையாக, இயற்கையிடம் இருந்து என்ற பதிலையே கருதுகோலாகக் கொண்டு இக் கட்டுரையைப் பார்க்கப்படுகிறது.

சங்க கால மக்களின் வாழ்க்கை இயற்கை சார்ந்து பின்னப்பட்டுள்ளது. இந்த உலக உருவாக்கமே நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் என்னும் ஐந்தும் கலந்ததே என்கிறது தொல்காப்பியம்.

நிலம் தீ நீர்வளி விசும்போடு ஐந்தும்

கலந்த மயக்கம் உலகம் (தொல்.பொருள். மரபியல்:644)

இந்த இலக்கணம் வழியேயும்

நீரு நிலனுந்தியும் வளியு

மாக விசும்போடு ஐந்தும் உடனியற்ற (மதுரைக்காஞ்சி:453-454)

என்ற மதுரைக்காஞ்சி, புறநானூறு (12) போன்ற இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டமையையும் உணர முடிகிறது. தமிழன் (Eco system) சுற்றுச்சூழல் அமைப்பையே தன் வாழ்க்கையாகக் கொண்டான். காதலும், வீரமும் மட்டுமல்ல கடவுள் அது சார்ந்த சமயம் பற்றிய சங்கத் தமிழினின் கொள்கையும் இயற்கை சார்ந்தே இருந்துள்ளது. ஈசியோடின் தியோகோனி என்ற நூலை ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது கிரேக்க கடவுள் கொள்கையைக் காட்டிலும் தமிழ்க் கடவுள் கொள்கையில் இயற்கை வழிபாடு அதிகம் சார்ந்துள்ளது சிறுதெய்வ வழிப்பாட்டை உதாரணமாக்காட்ட முடியும் அது இன்றும் பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. அதன் காரணமாகவே உலக மொழிகளின் தொடக்கக்காலம் தொடங்கி இன்று வரை வாழும் மொழியாக தமிழ் இருந்து வருகிறது என்பதை ஏ.கே ராமானுஜன் போன்ற அறிஞர்கள் விளக்கியுள்ளனர். (A. K. Ramanujan described it as the only language of contemporary India which is recognizably continuous with a classical past.) (The Smile of Murugan by A. K. Ramanujan, pp. 11-12)

இதனை அடியோற்றும் போது சங்கத் தமிழன் தன் வாழ்க்கையை இயற்கை இடம் இருந்து கற்றான் இயற்கையைப் போலச் செய்தான் என்பதை நன்கு உணர முடிகிறது.

இக்கால மனிதன் அறிவியலை, தொழில் நுட்பத்தைத் அடையாளப்படுத்துவதைப் போல சங்ககால மனிதன் (தமிழன்) கலையை அடையாளப்படுத்தினான் என்பது இங்கு ஆராய வேண்டிய மிக முக்கியமான செய்தியாகும்.

“போலச் செய்தல்” என்னும் ஒரு பண்புதான் எல்லாக் கலைகளுக்கும் அடிப்படையாக இருந்துள்ளது. எடுத்துக் காட்டாக, இனக்குழுச் சமூகத்தில் - வேட்டைச் சமூகத்தில் - வேட்டைத் தொழிலுக்குச் செல்லும் முன்னர் வேட்டை பற்றிய கற்பனைக் காட்சியைப் “போலச் செய்தல்” மூலமாகவே ஆதித்தமிழன் எடுத்துக் கொண்டான் என்பதை துரை.சுந்தரம் என்ற கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியாளர், (கோவை) தன் கட்டுரையில் கூறுகிறார்.

போலச் செய்தல் (Imitation)

அரிஸ்டாடில் தன் “கவிதையியலில் ஓவியம், செய்யுள், நடனம் உள்ளிட்ட எல்லாக் கலைகளுக்கும் ஆதாரமான அம்சம் போலச் செய்தல் என்கிறார். விலங்குகளைப் போல, பிற மனிதர்களைப் போல பேசி நடத்துக் கலையைச் செய்வது போலச் செய்தல் ஆகும். போலச் செய்தல், பிரதிபலித்தல் சுட்டுதல், ஊகித்தல், வெளிப்படுத்தல் என்ற பொருளில் அமையும்.

ஒரு பொருளில் தற்சார்புத்தன்மைகளை ஏற்றாமல் அதன் உண்மை வடிவைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுவது அல்லது கற்பனையால் ஒன்றைப் போன்று இன்னொன்றைப் படைக்க முயல்வது “போலச் செய்தல்” எனப்படும் என்று இலக்கியக் கொள்கை வகுக்கிறார் ஆபிராம் (Abram) (பக் 82 ஒப்பிலக்கியம், ஆசிரியர் குழு, மதுரைக்காமராசர் பல்கலைக்கழகம் வெளியீடு, மதுரை)

போலச் செய்தல், பிரதிபலித்தல், சுட்டுதல், ஊகித்தல், வெளிப்படுத்தல் என்ற பொருளில் வரும் எல்லாமே ஒன்றைப் போலச் செய்தல் அல்லது ஆக்குதலைக் குறிப்பன. நடனம் என்பது போலச் செய்வது அது உடலினதும் உறுப்புகளினதும் ஒத்தியைபு போலச் செய்யும் பாத்திரத்தை உணர்ந்து அல்லது செயலை வெளிப்படுத்துவதாக அமையும். தொல் குடி மக்களிடம் உருப் பெற்ற இப் போலச் செய்தல் செவ்வியல் கலைக்கும் முற்பட்டது. கலை பற்றிய இந்த நோக்கு பரதரின் நாட்டியக் கோட்பாட்டுடன் ஒப்புமை உடையதாக உள்ளது. நாடகம் நாம் ஏற்படுத்தியது போல செயல்களினதும் மக்களினது நடத்தைகளினதும் போலச் செய்தலாலும் அது பல்வேறு உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் பொழுது கவர்ச்சியுடையதாகிறது. (பக் 370, பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம், கார்திகேசு சிவத்தம்பி)

என்று கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவதைப்போல இவ்வலகில் நடந்த இயற்கை நிகழ்வுகளைக் கண்ட மனிதன் அவற்றைப் போலச் செய்தான் அதுவே கலையானது. நிகழ்த்துக் கலை என்பது விலங்குகள் பறவைகள் மற்ற உயிரினங்களைப் பார்த்து மனிதன் கற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதன் அடிப்படையில் தமிழ்க் கலை முன்பொரு காலத்தில் போலச் செய்தலாக இருந்து தான் வந்திருக்க வேண்டும். குயிலைப் போலக் கூவுவதும், மயிலைப் போல அகவுவதுமே பிற்கால கலைகளுக்கு ஆதாரமாக விளங்கின.

பறவைகளைப் போலச் செய்தல்

பழனக் கம்புள் பயிர்ப்பெடை அகவும் (ஐங் - 60, தோழிக் கூற்றுப்பத்து)

சாம்பல் கோழி தன் பெட்டையை அழைப்பதைப் போல தலைவன் தன் தலைவியைக் கூவி அழைத்தான் என்று ஐங்குறுநூறு பாடல் கூறுகிறது. மேலும் சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்படும் பறவைகளைப் பற்றி பல ஆராய்ச்சிகளைச் செய்த க.ரத்னம் தன் தமிழ் நாட்டுப் பறவைகள் எனும் நூலில் முன்னெடுக்கும் செய்தி சிந்தனையைத் தூண்டுகிறது.

நீருறை கோழி நீலச் சேவல்

கூருகிர்ப் பேடை வயாஅம் (ஐங் - 51, தோழிக் கூற்றுப்பத்து)

நீர்க் கோழிக்கு மகப்பேறு காலத்தில் ஏற்படும் வயா நோயை (கருப்பக்கால மசக்கை) தன் துணையான நீலச் சேவல் தீர்த்துக் குணப்படுத்துவதைப்போல தலைவன் இருந்தான் என்று அப்பாடல் ஐங்குறுநூறு கூறுகிறது. (ப-38, க.ரத்னம், தமிழ்நாட்டுப் பறவைகள், தமிழ் வளர்ச்சித் துறை) மகப்பேறு காலத்தில் தலைவன் தலைவியுடன் இருத்தைப் பறவைகளைப் போலச் செய்தல் என்பதற்கு சான்றாக காட்ட முடியும். தலைவன் தன் தலைவியைப் பறவைகள் கூவி அழைப்பதைப் போலச் செய்தான் என்பதைவிட உணர்வு வயப்பட்டு மகப்பேறு காலச்சூழலையும் சங்கத் தமிழன் பறவைகளைப் பார்த்துக் கற்றான் என்பதை இங்கு எண்ணிப்பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

கடவுள் மரத்த முள்மிடை குடம்பைச்

சேவலொடு புணராச்சிறுகரும் பேடை (அகநானூறு 270)

என்ற அகநானூறு பாடலில் இது கடவுள் மரம் என்று சேவலொடு புணர விரும்பாத பேட்டை இருந்தமையையும் புன்னை மரம் எனக்கு அக்காள் முறை இங்கு நாம் கூட வேண்டாம் என்று தலைவனிடம் தலைவி கூறிய

அன்னை கூறினள் புன்னையது நலனே

அம்ம நாணுதும் நும்மொடு நகையே - நற்றிணை 172

எனும் நற்றிணைப்பாடலையும் இங்கு ஒப்புநோக்கினால் போலச் செய்தல் அல்லது ஒத்ததுணர்வு நன்கு புலப்படும்.

விலங்குகளைப் போலச் செய்தல்

மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்

உயிர்நீப்பர் மானம் வரின். (குறள் 969)

தன் உடலில் மயிர் உதிர்ந்தாலும் உயிர் வாழ மாணப்போல என்று தமிழனின் மாண உணர்வை மானுக்கு இணையாக வள்ளுவரே காட்டுவது போலச் செய்தலுக்கு மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு, கவரிமான், பிணை மான் காட்சிகளை சங்க இலக்கியங்களில் மிகுதியும் கண்டு உணர் முடிகிறது. அதனையும் தாண்டியதாக பிணைக் குரங்குகள் செயல் உள்ளது.

கருங்கட் டாக்கலை பெரும்பிறி துற்றெனக்

கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி

கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதற் சேர்த்தி

ஓங்குவரை யடுக்கத்துப் பாய்ந்துயிர் செகுக்கும் (குறுந்தொகை 69)

மரக் கிளைகளைத் தாண்டும் போது ஆண் குரங்கு தவறி கீழே விழுந்து இறந்ததை எண்ணி கைம்மை உறற்ப் பெண் மந்தி தன் குட்டியைத் தன் கிளை இடம் சேர்த்து விட்டு தானும் மலை உச்சிக்குச் சென்று உயிர் விட்டது என்ற செய்தியைக் கேட்கும் போது மிகுதியான தலைவன் பிரிவை ஆற்றாத தலைவியின் செயல் போலத் தோன்றும். அனைவரும் அறித்த கோவலனை இழந்த கண்ணகி செயலை நினைவு கூறுவதாக இருக்கும். இதற்கு அடிப்படை காரணம் விலங்குகளைப் போல செய்தல் என்ற மனிதர்களின் குணமே ஆகும்.

கலைகளின் தோன்றம் போலச் செய்தல்

உலகக் கலை இலக்கியப் பண்பாட்டில் இந்திய இலக்கியக்கலைகளின் தாக்கம் உள்ளது என்பதைவிட தமிழ் இலக்கியக் கலைகளின் தாக்கம் அதிகமாக இருந்துள்ளது என்பதற்கு சான்று தேவை இல்லை. தமிழ் இனத்தின் பழங்கலைகளை வளர்த்தெடுத்த பாணர்கள் “போலச் செய்தல்” வழியே கலையை உருவாக்கி இருக்க வேண்டும். புலவர்களுக்கு முந்தைய சமூகமாக பாணர்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். பாணர்கள் ஒரு ஆதி தொல்குடி சமூகம் என தன் பாணர் இனவரைவியலில் பக்தவத்சல பாரதி தெரிவிக்கிறார். பாணர் போன்ற கலைஞர்களின் சமூகம் போலச் செய்தலில் இருந்தே உருவாகி இருக்க முடியும். இதற்குக் சான்றாக குறுந்தொகைப் பாடலைச் சான்று காட்ட முடியும்.

பாணர்

புலிநோக்கு உறழ்நிலை கண்ட

கலிகெழு குறும்பூர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே (குறு - 328.6.8)

என்ற இப்பாடலில் பாணர்களின் புலி நோக்கு உறழ் நிலையைக் கண்ட வீரர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர். இதில்புலி நோக்கு உறழ் நிலையை ஆழ்ந்து நோக்க வேண்டும். இப் புலி நோக்கு உறழ்நிலை என்பது பாணர்கள் புலியைப் போல குரல் எழுப்பி, நடித்துக் காட்டியுள்ளனர் என்று பொருள். இதனை வெ.மு.ஷாஜகான் கனி இக்கால புலியாட்டத்தோடு ஒப்பு நோக்குகிறார். (பக் 45, தமிழ் நாடகக் களஞ்சியம், வெ.மு. ஷாஜகான் கனி)

இக்கால புலியாட்டத்தின் வேர் பாணரின் புலிநோக்கு உறழ் நிலையில் உள்ளதா என்பது தனித்த ஆய்வுக்கு உரியது. ஆனால் பாணர்கள் புலி போலச் செய்தனர் என்பதை நன்கு உணர முடிகிறது.

இப்பாடலுக்கு உரை எழுதிய உ.வெ.சாமிநாதரையர் பாணர் போர்க் களத்தில் களவழிப்பா பரணி முதலியன பாடுதல் மரபாதலின் போர்க்களம் சென்று அங்கு புலிநோக்கு உறழ் நிலை கொண்டனர் என்று தன் குறுந்தொகை உரையில் குறிப்பிடுகிறார். (பக் -606, குறுந்தொகை உரை உ.வே.சா.) “வல்லாண் முல்லை சார்ந்த பாடல்களைப் பாடிய வாய்மொழி மரபினரான பாணர்களுக்கும் இனக்குழுத் தலைவர்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது. ‘முதுவாய்ப் பாணர்’ என அழைக்கப்பெற்ற பாணர் மரபினர், பழங்குடி மக்களின் இனவரையியல் வாழ்க்கையில் முக்கிய இடம் வகித்தனர்.” என்ற தன் கருத்தை செவ்வியல் இலக்கியத்தை மறுவாசிப்பு செய்ததில் எழுத்தாளர் முருகேசபாண்டியன் முன்னெடுக்கிறார். இயற்கையிடம் இருந்து பாணர்களுக்கும், பாணர்களிடம் இருந்து புலவர்களுக்கும் போலச் செய்தல் வழியாக இலக்கியங்கள் பயணப்பட்டன.

நிறைவாக

சங்க இலக்கியத்தில் கற்பனைத் தன்மை அதிகம் காணப்படுகிறதா? அல்லது போலச் செய்தல் அதிகம் காணப்படுகிறதா? என்று ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது கண்ணுக்குப் புலப்படாத, செவிக்கு எட்டாத கற்பனைக் காட்சிகள் அதிகம் இல்லை மாறாக இயற்கையின் தாக்கத்தில் இயற்கையிடம் இருந்து போலச் செய்தல் என்பதே அதிகம் உள்ளது.

ஒத்துணர்வு, ஒன்றிய கருத்து, ஒத்த சிந்தனை போன்ற எல்லா பிரிவுகளும் போலச் செய்தலுக்கு இடம் உண்டு. இனக்குழு சமூகம் இல்லாமல் அரசு உருவாக்கம் இல்லை என்பதை பெ.மாதையன் அழுத்தப்படுத்துகிறார். அக்கருத்தில் இருந்தே இயற்கையாக விலங்குக் கூடத்தில் இருந்தே இனக்குழு உருவாக்கத்தை அடைந்திருக்க வேண்டும்.

சங்க இலக்கியத்தில் எல்லாமே போலச் செய்தல் தானா? அங்கு உண்மையே இல்லையா என்ற கேள்விக்கு தாயைப் போல பிள்ளை இருப்பதுதான் உலக நீதி இயற்கையிடம் இருந்து போலச் செய்யாமல் இருந்தால் தான் அது வியப்பு. எனவே சங்க கால தமிழன் பெரும்பாலான அடையாளங்கள் கிடைக்காமல் போனதற்கு காரணம் அவன் இயற்கையைப் போலச் செய்தான். பிற மொழிகளில் இல்லாத தனித் தொன்மை தமிழ் யாரிடம் இருந்தும் நகல் எடுக்காமல் இயற்கையைப் போலச் செய்தது என அறிய முடிகிறது.

சான்றாதாரம்

1. கார்திகேச சிவத்தம்பி. பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம், குமரன் பதிப்பகம், சென்னை.
2. க.கைலாசபதி. தமிழில் வீரநிலைக் கவிதைகள், பாரிநிலையம், சென்னை.
3. சங்க இலக்கியம் மூலமும் உரையும், ஆசிரியர் குழு, நீயூ சென்சுரி புக் ஹவுஸ் சென்னை,
4. மு.வரதராசனார் எளிய உரை, திருக்குறள், பாரி நிலையம், சென்னை.
5. பெ.மாதையன். சங்க கால இனக்குழு சமூதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், பாவை பதிப்பகம், சென்னை. ஆண்டு-2004.
6. ராஜ்கௌதமன். பாட்டும் தொகையும்: தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும். தமிழினி பதிப்பகம், சென்னை, 2006.
7. முருகேசபாண்டியன், ந. மறுவாசிப்பில் செவ்வியல் இலக்கியப் படைப்புகள். நீயூ சென்சுரி புக் ஹவுஸ் சென்னை, 2016.
8. வெ.மு. ஷாஜகான். கனி தமிழ் நாடகக் களஞ்சியம், ஓவியம் பதிப்பகம், மதுரை, 2010.